

Kapo 2

- R1: Já vám to, pane, povídám, na ranní vítr teď čekám
ať vypráví mně, jak se toulal nad ní.
Snad vinen je pohár, co leží tu, že vítr v ranním přeletu
mně voní, hm, voní, Vysočinou, Vysočinou.
- R2: Za mnou poštovní vůz dlouho míle krájí,
dálkou zrozenou nemoc posílí jen,
s ní prchají léta, odplouvá mládí,
lék mně v šatě nočním nabídl sen.
- R3: O tom, že na horách se mlha k útoku dolů řadí,
jak potok loukou pádí si nechám zdát.
o lesním přístřešku, kde v měsíčním lesku vítr bloudí,
o rose studící, o toulce vonící Vysočinou, Vysočinou.
- R2: Ráno každý sen, i ten tulákův slunce ruší,
pak na tisíc ozvěň noční děj stále má.
Jednou odešel a teď dálku denně krátí,
vám prozradím: ten poutník, to jsem já.
- R3: Na známou stanici můj vlak se brzy vrátí,
tam si kolejí špásem do polí jen tak sáh.
Zpomalí útlé vlákýnko páry, až stojí,
oči zapíjí, setkání s Vysočinou, s Vysočinou.
- R1: Proč vám to, pane, povídám, když vítr líp to řekne sám,
co je za kolejí, která v trávě končí,
jen počkejte se mnou chvíli tu na vítr v ranním přeletu
jak voní, hm, voní, Vysočinou, Vysočinou
Vysočinou, mojí Vysočinou.